

Z d ô v o d o v:

Sťažovateľ namieta, že predstieranie, ako ho nižšie súdy zistily, neľze považovať za ľstivú úskočnosť (ravasz fondorlat), aká sa k skutkovej podstate § 384 tr. zák. požaduje. Pod ľstivou úskočnosťou, čiže ľstivým predstieraním nerozumie sa podľa praxi jednoduché luhanie, lež všelijaké nepravdivé tvrdenie, ktorého nepravdivosť neľze bez dôkladnejšieho rozmyslu alebo pátrania hneď poznať. Tvrdí-li sťažovateľ, že poškodený mal možnosť sa informovať o pravdivosti jeho predstierania a že ako hostinský nie je tak nevzdelaný, že by sa o ňom mohlo predpokladať, že sa o jeho tvrdení nebude informovať, nepodvracia tým ľstivosť svojho jednania, pretože vlastne sám pripúšťa, že poškodený nemohol bez dôkladnejšieho rozmyslu a bez pátrania poznať nepravdivosť jeho tvrdení a že obžalovaný využil dôvery poškodeného, ktorú tento k obžalovanému mal ako k zamestnancovi firmy, ktorej bol stálym a dobrým zákazníkom. Námietka, že poškodený sa po dlhú dobu nepokúsil svoju požiadavku proti firme A. uplatňovať, nesvedčí tomu, ako sťažovateľ má za to, že poškodený nepovažoval tvrdené predstieranie za dôležité, lež naopak dôvere, ktorú poškodený choval v obchodnom živote k firme a jej zamestnancovi, s ktorými bol v stálom a v dobrom obchodnom styku. Taktiež neobstojí námietka, že údajné predstieranie neni takého rázu a významu, že by znamenalo ľstivú úskočnosť, pretože poškodený mal, ako stály a dobrý zákazník, dostatočný úver u firmy A. Tu stačí poukázať na obširne dôvody rozsudku vrchného súdu, z ktorých plynie, že poškodený predstieraním obžalovaného prikladal skutočný význam. Nižšie súdy sa tedy nemýlili, keď v zistenom jednaní obžalovaného shľadaly ľstivé predstieranie čili ľstivú úskočnosť. Bezzákladné časti zmätočnej sťažnosti boli podľa § 36 odst. 1 por. nov. zamietnuté.

Čís. 4801.

Pořadatelem ve smyslu § 45 původc. zák., odpovědným za hudební produkce ve svém hostinci, je, kdo hudebníky objednal a poskytl jim odměnu i místnost k provozování hudby, poplatky za produkce zapravoval a větší návštěvou z toho těžil, třebaže hudebníci nebyli smlouvou zavázáni, by u něho hráli.

K nedovolenému zásahu stačí, že hudebníci použili melodie chráněných skladeb tak, že bylo lze rozeznati, které skladby se hrají, třebaže přednes nevyhovoval požadavkům dokonalého hudebního přednesu.

Je otázkou důkazní, zda okolnost, že si onen hostinský vůbec nevšiml zákazu provozovati zákonem chráněné hudební skladby (trpěti jich provozování), a nic nepodnikl, by k tomuto zákazu bylo hleděno, znamená další otázku, potřebnou k naplnění pojmu dolu eventuálního, že se rozhodl nedbati vzešlých v něm pochybností a jednati dále na

nebezpečí, že zasáhne do cizích práv původcovských, či zda bylo ono opomenutí projevem pouhé nedbalosti (netečnosti), vyvolané neurčitostí zákazu (obsahu varovného dopisu).

(Rozh. ze dne 9. října 1933, Zm I 712/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 21. dubna 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem zásahu do původského práva podle § 45 zákona ze dne 24. listopadu 1926, čís. 218 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek nalézacího soudu z důvodů zmatečnosti čís. 5, 9 a), b) § 281 tr. ř. Především dlužno zabývat se výtkami stížnosti, uplatňovanými s hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., jimiž stížnost namítá, že v souzeném případě není dána skutková podstata přečinu zásahu do původského práva podle § 45 zákona aut. již po stránce objektivní.

Dovozujíc tento nedostatek skutkové podstaty po stránce objektivní, uvádí stížnost, že není tu především naplněn pojem provozování díla ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení, neboť podle znalce byla poznatelná a převzata toliko melodie, kdežto orchestrace t. j. doprovodná hudba (Begleitmusik) ostatních dvou hráčů vedle harmonikáře byla prý takřka samostatně sestavena. Vzhledem na ustanovení § 29 aut. zákona, který zná zpracování hudebního díla, nešlo tu tedy prý o nedovolený zásah. Stížnosti nelze však přisvědčiti, neboť zákon v ustanovení § 28 chrání melodii a hudební myšlenku vůbec, pokud zpracování cizího díla nemá podoby nového díla původního a, pokud hudební myšlenka byla upravena bez uměleckého zdůvodnění (§ 28 aut. zákona). Že by v tomto případě bylo šlo o originelní zpracování chráněného díla, nevychází ze skutkového děje a pouhá napodobenina cizího díla hudebního, která si přivlastňuje cizí vzor s nepodstatnými změnami nebo dodatky, je nedovolená. Bylo-li tedy, což stížnost sama připouští, hudebníky použito melodie chráněných skladeb tak, že bylo, jak rozsudek zjišťuje, rozeznati, které skladby se hrají, stačilo to k nedovolenému zásahu, třebaže způsob přednesu nevyhovoval požadavkům, odpovídajícím dokonalému hudebnímu přednesu. Nezáleží na tom, že se stanoviska ryze hudebního nelze považovati způsob, jakým oni tři hudebníci spolu hráli, za hudební provozování a nerozhoduje rovněž, že cizí hudební dílo bylo předneseno více méně dokonale nebo nedokonale.

I další námitka stížnosti neobstojí, pokud stížnost vytýká, že tu nejde u obžalovaného o pořadatele ve smyslu § 45 aut. zákona. Je pravda, že hudebníci byli odměněni především tím, že sbírali peníze od hostů. Než rozsudek zjišťuje kromě toho přece, že hudebníci obdrželi

podle ujednání od obžalovaného jídlo a pití, že u něho hráli v sobotu a neděli, že se sami pozeptali, zda mají hráti nebo bylo pro ně obžalovaným nebo jeho ženou vzkázáno a že obžalovaný sám za tyto hudební produkce zapravil obci předepsané poplatky. Tyto zjištěné skutkové okolnosti opravňovaly soud k závěru, že obžalovaný byl pořadatelem ve smyslu autorského zákona a tedy odpovědným za hudební produkce v jeho hostinci; vždyť vyvinul aktivní činnost, nesoucí se k pořádání produkce, totiž objednal hudebníky, poskytl jistou odměnu hudebníkům, jakož i místnost k provozování hudby a zřejmě, což je v povaze věci, byť i ne výslovně zjištěno, z toho těžil větší návštěvou a i poplatky za produkce zapravoval. Nelze proto tvrditi, že tu nebylo ujednání mezi obžalovaným a hudebníky a že by obžalovaný na ně nebyl vůbec působil, by hráli. Že hudebníci nebyli smlouvou zavázáni, by u obžalovaného hráli, není k naplnění pojmu »pořadatele« potřebí. Skutková podstata přečinu podle § 45 aut. zákona je tudíž dle toho, co uvedeno, dána po objektivní stránce, a vývody zmateční stížnosti v tomto směru nemohly se setkat s úspěchem.

Stížnosti však sluší přisvědčiti, pokud dále s hlediska zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř. vytýká napadenému rozsudku právní mylnost v otázce naplnění skutkové podstaty závažného činu ve směru subjektivním. Vývody stížnosti, že k naplnění skutkové podstaty uvedeného přečinu po stránce subjektivní nestačí dolus eventualis, sluší ovšem odkázati na opačnou a stálou judikaturu zrušovacího soudu, od níž zrušovací soud neodchyluje se ani v souzeném případě. Stížnost dalšími svými námitkami snaží se dovoditi, že obžalovaný nejednal v souzeném případě ani dolo eventuali, poukazujíc zejména na to, že obžalovaný je naprosto nehudebný, hudbě nerozumí a že hraný repertoar se skládal ze starých písní národních a sousedských, které pro své stáří nejsou již chráněny. Obžalovaný nemohl prý proto počítati ani s nejmenší pravděpodobností s tím, že by hudebníci, hrající jen své staré písně, proti své dosavadní zvyklosti hráli též chráněné skladby. V souvislosti s tím uvažuje dále stížnost, že soud ani příkladmo neuvedl, která opatření mohla býti učiněna, by bylo zabráněno porušení práv chráněných, rozebírajíc účelnost, lépe řečeno neúčelnost těchto opatření.

Vývody těmi uplatňuje stížnost po stránce skutkové většinou okolností nové, což jí v řízení zrušovacím není dovoleno; leč z vývodů těch ve spojitosti s výtkami stížnosti, že tu nejde o dolus eventualis, nýbrž o pouhou culpa, když tu není ani nejmenší pravděpodobnosti, že by hudebníci hráli skladby chráněné proti své zvyklosti hráti skladby staré a že přece pachatel musil věděti, že ten který kus je chráněn, vysvítá výtka, že soud zjištěním, že obžalovaný zákazu daného mu dopisem ze dne 18. června 1929 si vůbec nevšiml a nic nepodnikl, by bylo k zákazu tomu hleděno, otázku dolo eventuálního po stránce právní ještě řádně ze všech rozhodných hledisek nevyčerpal. Vždyť netečné jednání obžalovaného, totiž že nic nepodnikl a zákazu si nevšiml, může, ale nemusí býti důkazem, že s touto netečností byla spojena další složka, potřebná k naplnění pojmu dolus eventualis, že totiž obžalovaný »se rozhodl nedbati vzešlých v něm pochybností a jednati

dále na nebezpečí, že zasáhne do cizích práv autorských». Záleží tu vždy na konkrétních okolnostech případu a bylo proto povinností soudu, by — při správném výkladu zákona — se též vyjádřil o této druhé složce. K řádnému posouzení této druhé složky nebude bez významu posouzení obsahu varovného dopisu ze dne 18. června 1929, soukromým obžalobcem obžalovanému zaslaného. Je-li, jak v rozhodnutí čís. 2813 sb. n. s. bylo zdůrazněno, potřebí, by pachatel po stránce subjektivní alespoň věděl, že jsou nebo budou u něho hrány přes zákaz též chráněné skladby a přes to neučinil žádné opatření, by tomu zabránil, bylo v souzeném případě především nutno, by nalézací soud zjistil, zda uvedeným dopisem byl obžalovaný právě upozorněn, že provozováním hudby u něho byly nebo by mohly býti v budoucnosti porušeny chráněné zájmy autorské, k jichž obhájení pak nic nepodnikl. Neučinil-li tak nalézací soud, založil tím zmatečnost napadeného rozsudku, poněvadž pouhé nevšímnutí si varovného dopisu — snad obsahu zcela povšechného — mohlo býti po případě projevem pouhé nedbalosti (netečnosti), vyvolané právě neurčitostí obsahu dopisu. Aniž bylo proto zabývatí se ještě zvláště dalšími, uplatňovanými důvody podle čís. 5, 9 b) § 281 tr. ř., bylo již proto napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný a rozhodnouti jak se stalo.

Čís. 4802.

Nevyvíňující omyl o trestněprávních ustanoveních patentového zákona ve smyslu §§ 3, 233 tr. zák., či vyvíňující skutkový omyl ve smyslu § 2 e) tr. zák.?

Subjektivní stránka přečinu § 97 pat. zák.

(Rozh. ze dne 9. října 1933, Zm I 211/33.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 13. září 1932, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin podle § 97 zákona ze dne 11. ledna 1897, čís. 30 ř. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti uplatňující důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9 a), b) [správně jen 9 a)] tr. ř. nelze upřítí oprávnění.

Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný choval na prodej obuv s podešvemi podle pat. zákona pro firmu B. chráněnými, ačkoli byl upozorněn na to, že jde o chráněnou podešev, a že po té prodal ještě jeden pár obuvi. Rozsudek dospívá k závěru, že je proto opodstatněna skutková povaha zažalovaného přečinu podle § 97 pat. zák. po objektivní stránce, při čemž z rozsudkových zjištění zejména i vysvítá, že přihláška dotčeného patentu byla v č. 9 pat. věstníku z 15. září 1931